

Г. С. Раковски: „Любовта към Отечеството превъзходи сичките световни добрини!“

Петко ПЕТКОВ

ВЪЗДУХЪТ ТРЕПЕРИ!

Платената американо- и еврофилия е също толкова фалшива, колкото и платената любов. Истинска е само русофобията и българофобията на нашите „народни избраници“ и техните медийни подгласници.

Откакто Доналд Тръмп пое за втори път юздите на американската политика, светът и особено нашите политически шарлатани от евроатлантическото крило са в постоянен стрес, опитвайки се да се харесат на новия си господар.

Плахите опити на бюрократите в Брюксел, Берлин, или Копенхаген да възразят против териториалните и търговски претенции на новата администрация във Вашингтон, както и срещу намесата ѝ във вътрешните работи на страните членки на НАТО и ЕС, включително Обединеното кралство Великобритания и Германия се натъкват на истинска стена от пренебрежение и дори презрение от страна на човека, обещал да направи Америка отново велика.

Тръмп обвини ЕС, че използва САЩ, за да продава там своите автомобили, без да купува американските такива, петрола, втечнения шистов газ и земеделските произведения на американските фермери. „Те се държат ужасно с нас!“, изригна той и се закани да вдигне митата върху внасяните в САЩ канадски, мексикански, китайски и европейски изделия. Нещо повече, поиска Канада да стане 51-ви щат, Гренландия да бъде продадена на САЩ, Панамският канал да им бъде върнат, а Мексиканският залив да се преименува на Американски залив. Миналата седмица Вашингтон „освободи“ американските кораби от такси за преминаване през Панамския канал, след което Тръмп оповести „страхотния“ си план за Газа, предвиждащ преселване на палестинците другаде, поставянето на ивицата под американски контрол и превръщането ѝ в Ривиерата на Близкия Изток. „Всички обожават моето решение“, каза той самодоволно, подобно на Господ след Сътворението на света за шест дни. Ето как предизборният лозунг MAGA („Да направим Америка отново велика“) се превърна в MAGAZA, както отбеляза Спенсър Нейл в „The American Conservative“ (6.2.2025).

На стр. 2

ПОБЕДИТЕЛИТЕ “ СИ ПОДЕЛЯТ СВЕТА

Ялтенската конференция стана на 80 години

Запада трябва да се правят изключително внимателно. Достатъчно е да се каже, че сега предвижданият формат на мирните преговори между Русия и САЩ би съответствал повече на немислимата преди 80 години среща между СССР и Третия райх. А за истинска „Нова Ялта“ още много трябва да се направи.

Какво се случи преди 80 години? Русия в своето съветско съществуване за първи път в историята си се превръща в определяща сила от планетарен ма-

щаб. Това става залог за солидна архитектура на глобалната сигурност - от този момент световни войни няма. Базата на Ялтенския мир – ООН и нейният Съвет за сигурност с петте му постоянни членове с право на вето все още са действащи.

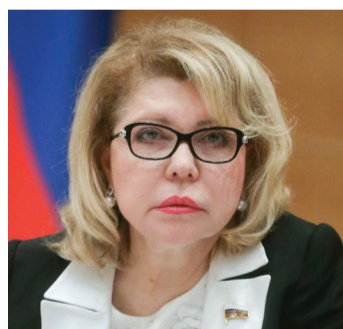
Обаче вече много е загубено, преди всичко рационалният подход към международните отношения, основан на признаването на националните интереси на Великите сили. Изчезна самото разбиране, че

трайният мир е резултат от баланса на интереси, който се основава на гаранции за сигурност и запазване на геополитическия статус. Това до голяма степен се дължи на най-голямата геополитическа катастрофа на века - разрушаването на Съветския съюз, след което останалият свят се озова под петата на една-единствена суперсила. Балансът на силите в този момент все още не е възстановен.

На стр. 2, 3, 4 и 5

80-годишнината от конференцията в Ялта, където Сталин, Рузвелт и Чърчил се събират за цяла седмица на 4 февруари 1945 г., попада в острата фаза на нова планетарна криза, чийто основен изразител е конфликтът в Украйна. И някой, разбира се, се поддаде на изкушението да види в това някакъв знак, че всички противоречия са на път да бъдат разрешени и че Русия вече е победила.

Заслужава да се припомним, че Ялта-45 е предшествана не само от Техеран-43, но и от Сталинград-43. А в двореца Ливадия не се бяха събрали противоположени страни или случайни преговарящи, а лидерите на

Елена ПАНИНА

страните победителки: СССР е очевидният победител в континенталната война, победителят във войната в морето - САЩ и Великобритания, която по това време притежава половината свят, и която по традиция изиграва добре слабите си карти.

Затова аналозиите между Ялта-45 и сегашната конфронтация между Русия и

ISSN 1310-8492

И добави, че тази визия на Тръмп, изразена на изненадваща пресконференция в Овалния кабинет, била конфузна. Шо се отнася до другото предизборно обещание на Тръмп – да сложи край на войната в Украйна за 24 часа, изпълнението му ще се отложи за срок от 90-100 дни, през което време трябва да се проведат президентски избори. Това го казват не Зеленски или Путин, а специалният представител на Тръмп за Украйна генерал Кийт Келог.

Няма не искам, няма недей! Но като бизнесмен Тръмп поиска от Зеленски находищата на редки метали като литий, част от които са в контролираните от Русия територии. Това било условието за продължаване на военната помощ на САЩ към режима в Киев. Изпадналият в немилост и изолация Зеленски, разбира се, ще обещае да даде всичко, което му поиска Биг Бродър, както вече даде 60% от обработваемата земя на Украйна на американски компании. Или както разреши дейността на американските лаборатории за биологични оръжия, за които свидетелства пред Сенатската комисия по външните работи Виктори Нюланд, останала в историята на дипломатията със забележителната си оценка за бюрократите в Брюксел: „Майната му на ЕС!“ С какво ще плати Зеленски предоставените му от нашите „евроатлантици от последния ден“ бронирани машини, самоходни гаубици и боеприпаси? Преди време министърът на отбраната

ВЪЗДУХЪТ ТРЕПЕРИ!

Атанас Запрянов се похвали, че Дания ни била превела 358 млн. лв. за помощта ни към Украйна. Дали пак някоя друга държава ще ни изплати 600-те милиона евро – на колкото оцени украинската Върховна рада двата реактора от АЕЦ „Белене“, които нашите управляващи се готвят да харижат в Киев?

Гледайки препирните и скандалите в 51-ото НС относно бюджета за 2025 г., бюджетния дефицит, смяната на чиновници в министерства, областни управи и държавни агенции, както и погълването на регулаторните органи и най-вече за искането на извънреден конвергентен доклад за готовността ни за еврозоната, човек остава с впечатлението, че нищо от ставашото по света не вълнува „народните избраници“. Вярно е, че с рядко срещано единорействие бяха освободени двамата ни моряци от похитения от йеменските хуси кораб Galaxy Leader. Но в случая със задържания и обвинен в саботаж от шведските власти кораб на БМФ, плаващ под малтийски флаг с екипаж от 8 българи и 10 граждани на Миянмар, лъсна всичката русофобия и българофобия на политиките на „промяната“ и техните клакьори от „основните“ медии. Оказа се, че за българина няма по-голям враг от собствените му платени с чужди пари сънародници. Тезата за умишленото „изтичане“ на котвата, скъсала комуникацио-

нен кабел, минаващ по дъното на Балтийско море от Латвия до шведския остров Готланд, както и за принадлежността на „Вежен“ към „сечестия“ флот на Русия, понеже пренасял торове от руско пристанище за Латинска Америка, беше огласена от различни места и особи. Както от парламентарната трибуна от лицата Кирил Петков и Лена

Борислава, така и от телевизионния екран от експерта по сигурността Николай Радулов. А в предаването „Честно казано“ по „Евроком“ с водеща Люба Кулезич и „120 минути“ по Би Ти Ви с водещ Светослав Иванов случая с „Вежен“ коментира един фалшив морски „капитан първи ранг“, завършил по времето на СССР Львовското военнополитическо училище за културно-просветни кадри, след което оглавявал редакцията на вестник „Димитровска вахта“. И той, подобно на Стоян Ганев, който щеше да съди СССР за

пропуснати ползи, въпреки че беше си довел съветска съпруга, е жертва на българо-съветската дружба. Но разчитайки, че няма кой да си спомни неудобната част от неговата биография, този „евроатлантик“ от запаса изрази съмнение, че котвата е паднала по време на голяма буря, съпроводена с високи вълни. Това, санким, било невъз-

можно да се случи в плиткото само 50 метра Балтийско море. Ерго, саботажът е единствено обяснение за инцидента. Да, ама не! След обстойно разследване шведската прокуратура постанови, че инцидентът е станал възможен поради съчетание на лоши метеорологични условия, недостатъчно оборудване и контрол от страна на екипажа, а не се дължи на саботаж. Корабът беше освободен и отпътува за ремонт в Дания, откъдето щеше да продължи пътя си към Латинска Америка. Срамът остана за тези,

които побързаха да оклеветят сънародниците си, смятайки че така ще навредят на Русия и Путин. Платената русофобия в крайна сметка се превърна в българофобия. А гледайки с какво настървение Люба Кулезич попиваше мъдростите на „експерта“, си спомних за Гаврош от филма „Клетниците“, който нарече една злобарка „дърта кукумявка“. Петър Берон, който някога беше сравнил политиките с животни, би казал отново: „Аз съм дължен да се извина на животините!“

Добре, че Тръмп сложи край на прахосването на американски пари от Американската агенция за международно развитие USAID, която Илън Мъск обяви за „престъпна организация, която трябва да умре“. Публикуван беше и списък с предоставяните от нея „помощи“ за джендърски паради, смияна на пола и... разработване на биологични оръжия, като ковида, изпуснат уж от лабораторията в Ухан. Колко ли помощи са получили лабораториите в Украйна? Във всеки случай грантоядите там изпаднаха в паника, че им спират издръжката. А техните подобия в България дружно отхвърлиха в НС проекта закона на „Възраждане“, предвиждащ регистриране като чуждестранни агенти на всички структури и лица, получили от чужбина над 1000 лева на година. Което си е направо признаци за виновност.

Велизар ЕНЧЕВ

На 1 февруари коалиционното правителство на ГЕРБ-СДС, БСП-Обединена левица и ИТН излезе с декларация, която си заслужава да се прочете в оригинал:

След като министрите на БСП-ОЛ са подписали тази декларация, в която се покланят пред жертвите на комунизма, осъждаят Народния съд от 1945 г. и наричат 45-годишното управление на БКП „тирания и комунистически режим“, означава ли това, че БСП зачерква 45 години от своята история и я осъжда?

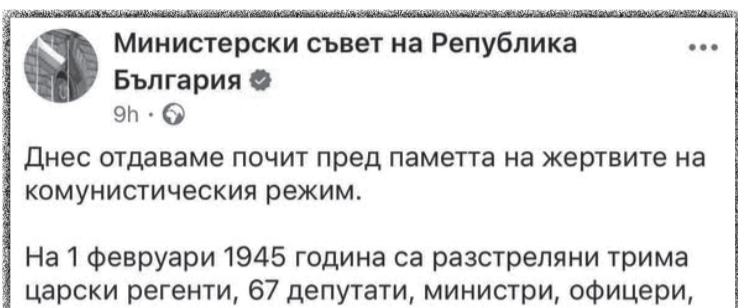
Тъй като отговорът на въпроса очевидно е положителен, БСП би трябвало да извади 45 години от своята вековна история. И защо това да не стане на предстоящия конгрес?

Извън партийния прочит на датата 1 февруари 1945-а има една фундаментална корекция към правителствената декларация, която е безспорна от историческа гледна точка:

Въпросната декларация погазва факта, че Народният съд е създаден в съответствие с решението на Антихитлеристката коалиция и с подписите на Чърчил, Сталин и Рузвелт, задължаващи

ДВЕ РЕШЕНИЯ НА МС И ДВА ВЪПРОСА КЪМ МИНИСТРИТЕ НА БСП-ОЛ

След 1 февруари 2025 г. Столетницата трябва да извади 45 години от своята вековна история

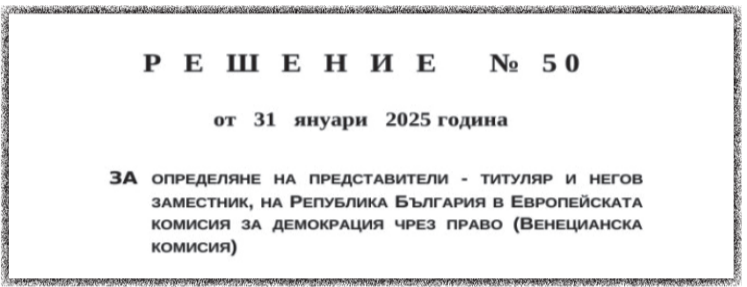

България да проведе такъв съд. В съответствие с тези решения правителството на Отечествовия фронт приема Наредба-закон за съдене от Народен съд на виновниците за въвлечането на България в Световната война срещу съюзените народи и за злодеянията, свързани с нея...

И още един тежък въпрос към левите министри в кабинета „Желязков“: Забравихте ли злодеянията на жандармерията и вината на окървавилите ръцете си в периода 1941-1944 година? Не знаете ли, че името на царския капитан, наредил разстрела на Ястребинчетата, е изписано на стената на жертвите на комунизма пред НДК?

А публичните екзекуции на бойци от антифашистката съпротива, за които царските правителства даваха по 50 000 лева

зани и антифашисти, дали живота си в борбата с фашисткия режим „безмислени останки“. И ги пита: „Наистина ли? Искате да зачеркнете живота, историята, подвиг на десетки, стотици хиляди, които са принесли в жертва на тази борба себе си? Срам и позор за вас, господо псев-

годемократи...“

Това е потресаващо! Това е чудовищно раздвоение на един министър!

Сутринта на 1 февруари социалният министър се подписва под правителствена декларация, осъждаща антифашистката борба, а след обяд реагира с декларация срещу поругаването на комунистическия режим за престъпен.

Той обвини ПП – ДБ, че наричали паметниците на парти-

– на псевдодемократите или на псевдолевите?

И друго правителствено решение буди въпроси, на които левите министри трудно ще отговорят:

С това решение на Министерския съвет премиерът Желязков прави две крещящи партийни назначения във Венецианската комисия.

Странно е! Много странно е, че министрите на БСП-Обединена левица не са поискали единият от българските представители във Венецианската комисия да не е от „дясната квота“ в КС.

Атанас Семов, избран в Конституционния съд от квотата на президента Румен Радев, например би внесъл баланс в иначе ярко политизиран избор на кабинета „Желязков“. Но очевидно левите министри нямат думата в подобни кадрови казуси или не смеят да я отстояват в името на коалиционната култура.

Всъщност тези две назначения илюстрират реалната тежест и истинската роля на коалиционните партньори на ГЕРБ – роля на фиксуси.

Коалиционни фиксуси.

Ето защо Ялтенската конференция е най-силният исторически дразнител за нашите противници и опоненти. На тях Ялта-45 вечно ще им напомня за това как страната, която Западът едва не погребя за две години тогава, „обърна Земята наобратно, изтласквайки се с нозе от Урал“ (От граници ми Земята въртели назад — Бъло дело сначала./Но обратно ея закрутил наши комбат./ Оттолкнувшись ногой от Урала. – Владимир Висоцки.)

Самият факт, че лидерите на държавите победители са се събрали да решават съдбата на света в руския Крим, вече съдържа отговори на два актуални и до днес въпроса: „Кой победи фашизма?“ и „Чий е Крим?“, на които Западът не иска да даде честен отговор.

Като цяло събитията отпреди 80 години са красноречиво свидетелство, че деспособен е онзи световен ред, пределно разлечен от сегашния западен „ред, основан на правила“, който е възможен, търсен и неизбежен.

ПОБЕДИТЕЛИТЕ “ СИ ПОДЕЛЯТ СВЕТА

друг и този урок е за Русия. Тази „симфония на силите“, която се утвърди в Ялта през февруари 1945 г. и осигури на планетата 80 години без Голяма война, стана реалност само благодар-

Светски, американски и британски дипломати по време на конференцията в Ялта

ние на неизбежно приближаващата ни победа. Без решителните успехи на Червената армия на фронта, без мобили-

зирането на икономиката и обществото, без идеологическата рамка, която да ги държа заедно, без великия Народ

победител, изкован през годините на войната, никоя Ялта не би била възможна.

Впрочем, покрай победите на бойното поле и успехите в тила обаче за триумфа на Ялта беше необходим и дипломатическият гений на светското ръководство. Цялата Ялтенска конференция е резултат от огромните усилия, прозорливост и хитрост на сталинската дипломатия. Всеки ден от конференцията е ден на най-интензивна борба и това е отделен урок.

За да осъзнаем значението на Ялта-45 в целия мащаб и да разберем каква трябва да бъде новата работа за постигане на по-справедливо преустройство на света, ще трябва да анализираме знаковите теми, които са слабо отразени в историческата литература, аспектите на тези преговори, обратите в дискусиите, дори отделните забележки на лидерите на държавите, които заслужават специално внимание точно сега.

Ще посветим следващата седмица на този анализ на Ялтенската конференция.

4.5.2025 г.

Ялта-45, ген 1: Схватката между САЩ и Британия

В първия ден на конференцията в Ялта, преди началото на общите преговори Сталин посещава Рузвелт и Чърчил. Срещата с Чърчил е протоколна размяна на любезности. Но разговорът с Рузвелт се оказва много по-откровен.

В края на разговора президентът на САЩ дава да се разбере, че англоамериканският алианс не е толкова силен, колкото изглежда. Когато става дума за Франция Рузвелт казва: „Англичаните искат да направят Франция силна държава, имаща 200-хилядна армия, и тази френска армия ще трябва в случай на нова агресия на Германия да поеме първия удар и да удржи позициите, докато англичаните не създадат своя собствена армия.“ След това Рузвелт добавя: „Англичаните са странни хора, те искат да ядат пай и искат този пай да остане цял в ръката им.“ „Добре казано“, отговоря Сталин, влизайки в неговия тон.

Желанието на британците да воюват с чужди ръце, което виждаме днес и сега в Украйна, е добре известно на световните

Разговор между Рузвелт и Чърчил по време на конференцията в Ялта. Чинийките все още не са счупени...

лидери.

Освен това Рузвелт не може да прости на Лондон за пакта „Арита—Крейси“ от 1939 г., даващ на Япония картбланш в Далечния изток - Китай и Тихоокеанския регион. В резултат на това американците получават Пърл Харбър, а „британските партньори“ заплащат за предателството си още на следващия ден, когато Сингапур бива ударен.

По времето на Ялтенската конференция между американците и британците се установяват доста странни отношения. Чърчил мечтае за изгради ос на пробританските протекторати в следвоенна Европа и да управлява континента, разчитайки

паритет, особено за британско господство, не е могло да става и дума.

В лицето на СССР Рузвелт вижда противовес на британските амбиции в Европа и създаването на нова англо-френска Антанта. Освен това Вашингтон се нуждае от помощта на Москва във войната с Япония, съзнавайки, че бързото и без излишни загуби принуждаване да се предаде ще бъде проблематично дори при наличието на атомна бомба.

Страхувайки се, че Сталин ще промени решението си, Рузвелт е готов да направи някои отстъпки в Европа. От своя страна Сталин разбира, че американско-британските противоречия разширяват свободата за маневриране на СССР.

В началото на 1945 г. съветските анализатори вярват, че англо-американското съперничество ще продължи дълго време. Тогава никой не е могъл да предположи, че след конференцията в Ялта Рузвелт ще живее малко повече от два месеца. След което по-младшият партньор в протекторатното следвоенно устройство на света. За никакъв

плаха за Съветския съюз.

Противоречията между Вашингтон и Лондон, които се проявяват изцяло в Ялта, са следствие от противопоставянето на две глобалистки сили: едната от тях застава зад Рузвелт, другата зад Чърчил. И днес наблюдаваме същото — пред очите ни отново пламва схватка на двата глобалистки проекта. Фронтменът на единия от тях е внушителният Тръмп, без съпротива въведен в Белия дом, за решаване на поредица от задачи. Другият - олишторвяван от клановите по линията на Демократическата партия на САЩ, при това имащи разклонен мицел, който оплита Уолстрийт, лондонското Сити, Давос, Брюксел и всички онези наднационални институции, на които кръговете зад Тръмп обявяват „кръстоносен поход“.

Ето защо, за да спечели и през XXI век, Русия трябва отново, както и преди 80 години, да се научи на играта на противопоставяне с това „ангლოსаксонско“ къбло от змии, прихващайки ги да се бият и да се погълчат, което е жизненоважно. Това е един от най-важните уроци на Ялта-45.

На всички е добре известно, че през лятото на 1944 г. група германски офицери начело с граф Шауфенберг организира опит за покушение срещу Хитлер, при това част от заговорниците се канели да сключат сепаративен мир със САЩ и Великобритания, като продължат войната на Източния фронт.

По време на дискусиата Сталин задава въпрос на съюзниците, с който цел да получи от тях гаранции, че с Райха няма да бъде сключен сепаративен мир при никакви обстоятелства. Сталин: „Някоя група в Германия може да каже, че е свалила правителството като Бадوليو (Пиетро Бадوليو) в Италия. Ще се съгласят ли съюзниците да си имат работа с такова правителство?“

Чърчил отговаря така: „Да предположим, че Хитлер или Химлер предлагат капитулация. Ясно е, че съюзниците ще им отговорят, че няма да преговарят с тях, тъй като те са военнопръстъпници. Ако тези хора

са единствените в Германия, тогава съюзниците ще продължат да водят войната. По-вероятно е Хитлер да се опита да се укрие или да бъде убит при преврат в Германия и там да бъде създадено друго правителство, което да предложи капитулация. В такъв случай трябва незабавно да се консултираме помежду си дали ще можем да говорим с тези хора в Германия. Ако решим, че можем, тогава те ще трябва да ни представят условията си за капитулация. Ако преценим, че тази група хора е недостойна за преговори, тогава ще продължим войната и ще окупираме цялата страна“.

През цялата война, а дори и преди това Москва неведнъж се е сблъсквала с коварството на Лондон. Полетът на Рудолф Хес до Великобритания на 10 май 1941 г. предшества германската атака срещу СССР. Откриването на Втория фронт бива отложено два пъти и се случва едва когато става ясно, че Червената армия печели. Но и след това задкулисни игри на Лон-

ПОБЕДИТЕЛИТЕ “

Сталин и „подпалвачът на войната“ на конференцията в Ялта.

дон с германците продължават.

Според показанията на министъра на въоръжената и военната промишленост на Третия райх Алберт Шпеер - през 1944г. британците и германците на неутрална територия в Лисабон са се споразумели за безпрепятствено изтегляне на войските на Вермахта от Гърция. Англичаните обеща-

ват да не преследват отстъпващите германци и да ги оставят спокойно да се оттеглят на Балканите. Получавайки информация от Ким Филби и „Кембриджската петорка“, Сталин е бил осведомен не само за това, но и за опитите на британските власти да се „договорят по-малкубно“ с някои от нацистките вождове и да въвлечат американците в това дело.

От своя страна нацистката върхушка до последния ден се надява на договорки с американците и британците. Тайните преговори, водени от англосаксонците в Женева, в крайна сметка биват осветени и осветени от съветските разузнавачи - тази история е добре пресъздадена във филма „Седемнадесет мига на пролетта“.

В Ялта обаче дори Сталин вероятно все още не знае, че тайно от всички Чърчил вече е замислил план, наречен „Немислимо-то“, според който се предвижда съвместна атака с германците срещу Съветския съюз. Въпреки това на конференцията Сталин успява да получи гаранции, поне от страна на Рузвелт, че няма да бъде сключен сепаратистки мир с Германия.

Сепаратистката суматоха на англосаксите с Райха превръща в две основни цели: да открадне победата от СССР и да върнат световния геополитически ред в неговото „ес-

СИ ПОДЕЛЯТ СВЕТА

тествено“, в очите на Лондон, русло, руслото на „колективния Запад“ (глутищата империалистически кучета) срещу „червената заплаха“. Втората цел по един или друг начин бива реализирана след войната със създаването и последващото развитие на НАТО. Първата цел - да се открадне победата от руснаците, е неуспешна през 1945 г., но като никога досега е по-актуална по отношение на конфликта в Украйна.

Нещо повече, в известен смисъл Великобритания иска да повтори на настоящия етап сценария, заложен в плана „Немислимо“. Целта на Лондон е милитаризацията на Германия, възраждане на германския милитаризъм и обръщането му срещу Русия. Ако на предстоящите избори в ФРГ победи и след това сформирана правителство, свързаният с глобалната финансова олигархия атлантиски милитарист Мерц, тази заплаха ще придобие зловещо реалистични очертания.

Една от ключовите теми на преговорите в Ялта е съдбата на Полша. Изследователите са изчислили, че обсъждането на полския въпрос е почти една четвърт от всички изявления, направени на конференцията, а фамилините име-

във войната, за да защити Полша от германската агресия. Великобритания се интересува от Полша, защото това е въпрос на чест за Великобритания“.

Британският премиер се опитва да установи във Варшава своя клиентела в лицето на

Чърчил на конференцията. И „гъската“...

на Арцишевски, Миколайчик или Осубка-Моравски звучат няколко пъти по-често от фамилиното име Де Гол.

За Полша се говори почти всеки ден, главно по инициатива на Чърчил - той смята Варшава за ключ към Източна Европа и мощен лост за натиск върху СССР. През цялото време Чърчил прикрива мотивите си с поток от високопарни фрази. Цитат: „Великобритания няма никакви материални интереси в Полша. Великобритания влезе

емигрантското „правителство в изгнание“. Сталин ефективно сдържа настъплението на Чърчил. До края на четвъртия ден в преговорите се наблюдава напредък: Рузвелт и неговият антураж отказват да следват Чърчил и са готови на компромис по въпроса за формирането на полското правителство.

От своя страна Сталин обяснява, че не може да си има работа с политици, които не принасят новите граници на СССР - между другото, установени по

линията на Кързън, начертана някога от самите британци и като цяло съгласувани още в Тихеран през 1943 година.

Освен това в условията на решаващата битка с нацистка Германия СССР се нуждае от стабилен и приятелски тил, който само съюзниците на Москва - полските комунисти, могат да осигурят. Сталин особено подчертава, че бойците на контролираната от Лондонското правителство Армия крайова дезорганизиран тила, а понякога просто стрелят в гръба на бойците от Червената армия.

Контролирайки ситуацията, Сталин предлага да се „рестартира“ полският въпрос и да се компенсират „източните Креси“ (полското название на териториите на днешна Украйна) част от Галиция, Западна Украйна, Беларусия (Западна Беларусия) и Литва, които преди това са били част от територията на Полша за сметка на Померания, Силезия и части от Източна Пруссия, принадлежащи на Германия. Съветският лидер се надява, че по този начин ще бъде отворена нова страница в отношенията между руснаци и поляци. Той твърди, че отношението на поляците към СССР се е променило след освобождението на страната от германците и по това време е бил абсолютно прав. За броени месеци в края на 1944 г. и началото на 1945 г. повече от 500 хиляди души се присъединяват към полската работническа партия. Популарността на идеите на социализма се обясняват просто: хората виждат в СССР сила, способна да победи фашизма. Също така мнозина не са могли да простят на лондонското правителство провала на Варшавското въстание.

Обаче Чърчил изобилно няма интерес от съществува-

нето на стабилна Полша. На моменти той забравя патосната си реторика по отношение на полската страна и се изказва доста цинично: „По въпроса за преместването на полската граница на запад британското правителство би искало да направи такава резерва: право на Полша е да си вземе тази територия, която желае и която да може да управлява. Но едва ли би било препоръчително полската гъска да бъде толкова на тъпканка с немски ястия, че да умре от лошо храносмилане.“

Разбира се, че Полша е необходима на британците само като инструмент за геополитически шантаж на Москва, докато от съдбата на самите поляци циничният британски лидер абсолютно не се интересува. След като губи полската партия в Ялта, Чърчил губи спокойствие и дава заповед на щаба си да започнат планиране на операция „Немислимото“, чиято основна задача е да разгрозми частите на Червената армия в Източна Германия и Полша със силите на британските и американските военни, части от Вермахта и... останките от Армия крайова.

Днес Украйна играе приблизително същата роля в британските рачети. Има нещо общо в обсъждането на полската тема през 1945 г. и украинската криза сега. Това са и въпросите за справедливи граници и законност на властта, и изобилие от високопарна реторика от страна на Запада. Но най-вече - безпределен цинизъм в разговорите за съдбата на жителите на територията, която британските стратегии определиха като военен плащард в сблъсък с геополитически противник.

Поредицата преведе
Татяна Стоянова

Основна тема на третия ден от преговорите е въпросът за бъдещето на ООН. Точно преди 80 години започва да се създава носещата конструкция на новата архитектура на международната сигурност, която, макар и с ограничения, работи и до днес.

Работата по Устава на ООН е изключително напрегната. Още от самото начало Сталин успява да открие задната вратичка, замаскирана и пришията в проекта на Хартата от американците и британците. В проекта на документа се казва, че решенията на Съвета за сигурност по редица въпроси се вземат с мнозинство гласове, включително на съпадащите гласове на постоянните членове, като страната, участваща в спора, е длъжна да се въздържа от гласуване. По отношение на СССР това означава, че по въпроси, при които Москва е „страна в спора“, нейното право на вето няма да работи!

Британците и американците започват да уверяват Сталин, че в това няма нищо лошо. Има спорове, по техните думи, за разрешаването на които се изисква използването на икономически, политически, военни или други санкции. Тук, разбира се, правото на вето ще работи без изключения. Но има, казват те, и други спорове, които могат да бъдат уредени с мирни средства, без използването на санкции“. Тук постоянният член на Съвета за

сигурност трябва да се въздържа от гласуване и да не прилага правото на вето. В продължение на няколко часа съюзниците се опитват да убедят Сталин да одобри тази точка - в противен случай, казват те, малките страни ще ги заподозрат в стремеж да установят световно господство, самата мисъл за което, разбира се, е категорично нежелателна на британците и американците.

Но Сталин е непреклонен. Да, в съответствие с американските предложения постоянният член на Съвета за сигурност не може да бъде изключен от ООН, както и да се взема решение в ООН, което би нарушило неговия суверенитет и териториалната цялост. Въпреки това остава възможност такава държава да се подложи на дипломатическа блокада, да се обяви за измамна държава, както се е случило през 1940 г., когато СССР бива изключен от Лигата на нациите. След което преходът от дипломатическа конфронтация към военна конфронтация става въпрос на време.

„Да, разбира се, докато всички сме живи, няма от какво да се страхуваме. Няма да допуснем опасни разминавания между нас, заявява Сталин. - Но ще минат 10 години или може би по-малко и ние ще изчезнем. Ще дойде ново поколение, което не е преминало през всички тези неща, които сме преживели, по-

коление, което на много от въпросите вероятно ще гледа по различен начин. Какво ще се случи тогава? Изглежда, че си поставяме за цел да осигурим мир само за 50 години напред. Или може би мисля така, поради на-

Официално заседание на Ялтенската конференция.

ивност?“

В крайна сметка бива намечен компромис. Формулировката „въздържа се при гласуване“ претърпява малка, но изключително важна редакция: в Уста-

ва на ООН, приет през лятото на 1945 г., влиза във вариант „Трябва да се въздържа“, който според общото мнение на международните адвокати не е правно обвързващ за член на Съвета за си-

тане, използвано във военното време от артилеристи и пилоти-бомбардировчици, имащо няколко значения:

1. Карам се, ругая някого, бия го, наказвам го за нещо.
2. Побеждавам някого, смазвам някого.
3. Карам някого много да работи, да понася трудности.
4. „Дать в зубы, чтобы дым пошёл“.
5. „Сипвам им башка“ или „Турих им башка“. Това са наши разговорно-просторечни аналози. Снимката говори сама за себе си.

Многомислеността на една реплика (записки на преводача)

На фото: „Пора им да ги прикурим!“ Официално заседание на Ялтенской конференция.

Превеждам по смисъл, въпреки многото послания и намигвания, изключително добре влетени в този фразеологизъм:

На снимката: „Давам им време да се потурят!“ Официално заседание на Ялтенската конференция. – Публикувам само второто изречение защото:

„Пора им да ги прикурим!“... * Не бива да се превежда буквално - губи се изцяло смисълът. Устойчиво просторечно образно словосъче-

Последният дворец на руския император Николай II приютава преговарящите по време на Ялтенската конференция

НИКОЙ НЯМА ДА НИ ПОМОГНЕ, АКО

В предишните два последователни броя „Нова Зора“ помести обявление, че **Унгарският културен институт** в София и издателство „Захари Стоянов“ предстои да осъществят премиера на книгата „Човекът кръстопът“, посветена на паметта на проф. д. изк. н. **Чавдар Добрев** и във връзка с неговата 90-годишнина.

Премиерата се състоя на 5 февруари в препълнения с почитатели и приятели прочут салон на ул. „Аксаков“ 16, в който неведнъж блестящият ерудит, интелектуалец, поет, литературен и театрален критик, писател и публицист **Чавдар Добрев** приживе бе осъществявал като изтъкнат унгарист благородния синтез и взаимосвързаност между унгарската и българската култура и литература.

Държавната съпричастност от българска и унгарска страна бе още един допълващ знак за значимостта на неговата дългогодишна дейност, призната и отбелязана с най-високите отличия на унгарската република и Република България.

На тържествената премиера унгарската страна бе представена от зам.-посланика на Унгария в София г-жа **Бернадет Колар** и директора на Унгарския културен институт г-жа **Сандра Мишкеди**. Вицепрезидентът на Република България **Илияна Йотова**, която на това тържествено събитие произнесе вълнуващо слово, не само блестящо представи българската страна на най-високо държавно равнище, но подчерта, че макар книгата в памет на **Чавдар Добрев** да носи надслов „Човекът кръстопът“, хора като него всъщност очертават неизменния вектор на културата като легитимация на достойнствата на нации и държави в живота и в историята, а в конкретния случай – на приятелството между двата народа и техните самобитни и взаимодопълващи се културни измерения.

В своето дълбоко и съдържателно слово **акад. Иван Гранитски** открил незабиколимия принос на **Чавдар Добрев** като доминантна висота в българския литературен, театрален и публицистичен живот.

Вълнуващо и прочувствено за **Чавдар Добрев** говори проф. **Иван Маразов**. За „Нова Зора“ е непосилен преразказът на негово слово, тъй като професорът говореше тихо и макар че залата беше прътихнала и не се чуваха, нито шушукания, ни покашляния, камо ли нетактично позвъняване на телефон, самите ние бяхме ошетенни. Можем, обаче да свидетелстваме за самия край на негово слово, когато гръмнаха аплодисментите. **Иван Маразов** скромно се поклони, усмихна се и добави: „Това е. Той е тук, **Чавдар** е сред нас.“

От прекрасна организирана премиера спечелиха всички, които във февруарската вечер бяха потърсили топлината на една слънчева душа и бяха съгрели сърцата си със светлия спомен за човек, който им завеща пророческите думи: „Никой няма да ни помогне, ако сами не поемем тежкия кръст!“

Скромността не ми позволява, но съм задължен към истината и затова ще добавя, че на това в голяма степен не само културно и освежаващо паметта събитие **вестник „Нова Зора“** и **кръгът „Зора“** бяха споменавани многократно. Причината бе самият **Чавдар Добрев**, който дълго бе блестял с перото си на нашите страници. Доказателство за това са и честите ни споменавания в самата книга.

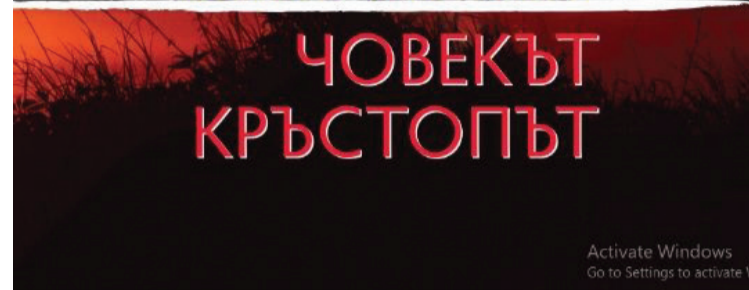
Благодарим на нейните съставители, на децата на **Чавдар – Ваня и Атанас Добреви**, и пред тях - заради паметта към техния баща - искаме да повторим неговите думи: „Ще издържим. Жилави сме. На клади са ни изгаряли. Бзеоки са ни оставяли. Но пак сме пели песни хайдушки и песни за смърт и рождение... Загубиш ли, не бързай да се даваш!“

Това е „реката“ на **Чавдар**. Тя винаги е била явна на извора на идеята. И на морето на народа. Но като сложно явление той остана чрез нея верен преди всичко на себе си. Това е целият неповторим и неповръквач с патината на времето **Чавдар Добрев**. За неговото неповторимо присъствие в българския културен и политически живот остава да научите от думите на някои по-първи хора на българската духовност, както и на по-скромни присъствия в безброя от възторжени сърца край него. Защото, както самият той казва: „По-сложно е в живота. А с един **Чавдар Добрев** не може да се постъпва така!“

Минчо МИНЧЕВ

ЧАВДАР ДОБРЕВ –

Георги Йорданов

Като всеки жив човек и **Добрев** не е чужд на увлечения, страсти, грешки. На младини беше част от литературната бохема, сред която се открояваха първенци на българската духовност. Гневният протест срещу посредствеността, пошлостта, догматизма и неправдата, която изразяваха тия симпатични бохемци, отекваше и извън опушените кафенета. В бурните спорове кънтеше и неговият глас.

„Театрална и литературна критика, поезия, публицистика, философия, народопсихология, политика – всички това взето вкупом и в логическо единство определя образа на този високо талантлив интелектуалец. Интелектуалец с пробалящи на енциклопедичности. Може би някой ще ме укори, че съм безпристрастен, когато отново предлиствам десетките му книги, когато чета прекрасните му стихове и статии, неговите отлични преводи на първенци на унгарската и руската книжовност.“

Едновременно с изтощителния кабинетен труд, на който е всеотдаен от зори до късна доба, **Чавдар Добрев** не се уморява да спори, да се сражава с мисъл, публикации и действия за своя социалистически идеал, за съдбата на Отечеството... На пръв поглед прилича на самовлюбен учен или проповедник. Така изглежда, но не е така. Познавам го отблизо, за да твърдя: у него бушува духовна енергия, която не се стъпсва пред самонадеяни естети, лъжовни авторитети, самозванци в политиката. Мъж с твърд характер, с многостранни културни интереси и будна обществена съвест, сърдечен и отзивчив приятел, състрадателен и добър човек – такъв е **Чавдар Добрев**.

Жан Вигенов

„**Чавдар Добрев** е сред хората на словото с най-ярко и запомнящо се присъствие в нашия политически живот. Във времена на всеобщо безразличие, егони-

зм и дори цинизъм той съумява да съхрани и отстои човешката и обществената мяра за добро и зло. Нещо повече – **Чавдар Добрев** е сред последните истински защитници на справедливостта и истината. За тях той се бори докрай – и не само с цялата мощ на публицистичния и творческия си талант, не само с удивително дълбоките си знания и култура, но и с благородната ярост на мъж, който умее „силно да люби и мрази“. От **Чавдар Добрев** се бои и страни деградиратата пред очите ни „тройна коалиция“ от „уравленици“, „журналисти“ и „културтрегери“. **Чавдар Добрев** никога не им спести голата истина за зейналата между тях и народа им пропагандна. Днес горчивите му слова продължават да кънтят, по-верни отвсякога, в техните партийни централи и президентства, редакции, министерства и парламенти. Само че тамошните наблюдатели са глухи и слепи – от лакейското сладострастие, с което обсипват с титли и звания своите господари – плутократи. А тъкмо тази „мръсна пана на прехода“ **Чавдар Добрев** безмилостно разобличи с най-огнените си и запомнящи се слова. В змяна **Чавдар Добрев** има на своя страна чистите ръце и горещите сърца на онези, които нито ще забравят, нито ще простят. За хиляди и хиляди достойни българи той е сред знаменосците на една честна, макар и трудна кауза.“

Никола Инджов

„Животът и творчеството на **Чавдар Добрев** показват човек на идеала и действието. Той не се бои от сблъсък с големците на върха или със силните на деня. Той може да заяви високо, че „към кораба на Жан се прилепват хора с манталитет на водорасли и миди“. Може да укори БСП, че се „утешава със своите спомени“. Може да изкаже предположение, „според чуждестранните планове у нас... трябва да се създаде малка, но представена в парламентарна компартия, имаща за задача да трансформира уличното недоволство на бъдещите гладни и обезверени хора в демократичните процедури“.

В началото на 21 век нацията оцелява, защото все още е способна на „историческа раждаемост“, т. е. да създава личности. В съревниване на живота има за щастие хора като **Чавдар Добрев**. Ако това откровение звучи старомодно, то е защото честта и достойнството са мерило за човека още от праисторически времена.

Ще добавя: **Чавдар Добрев** е ненавигдан от приспособлен-

САМИ НЕ ПОЕМЕМ ТЕЖКИЯ КРЪСТ

Минчо Минчев

ците, мразен от догматичите, оплюван от безродниците. Академици се правят, че не го забелязват. Малодушници се самозализват, че той не съществува.

Но той съществува, той е тук, той е личност – олицетворение на времето, защото времето разраства едни, но изгражда другите зависимости от таланта, характера и духа. **Чавдар Добрев** е внушително доказателство с историческа стойност, че разпадът на личността в българското общество не спожода посветените на идеала!“

Иван Маразов

„В наши дни е опасно да се пише за човек, който активно е работил за културата и държавата преди Големия взрив. Защото толкова много „народни“ и „заслужили“ си сменяха автобиографиите, че се чули познавал ли си някога тези хора. С **Чавдар Добрев** случат е друг. Той не измени на двоя път, напротив, завоят наляво стана още по-очевиден. Поведението му след 10 ноември мога да определя като яростна критика на управленската парадигма. Но и това не е ново. Той реагираше по същия начин на властта и преди тази дата. Сега обаче е поставен в нови условия – хаос на идеи, липса на идеали, пътно унищожаване на ценностната йерархия на нашата култура, агресия на невежеството и зложелателството... И всеки доетоен човек е длъжен да заеме

Валентин Вацев

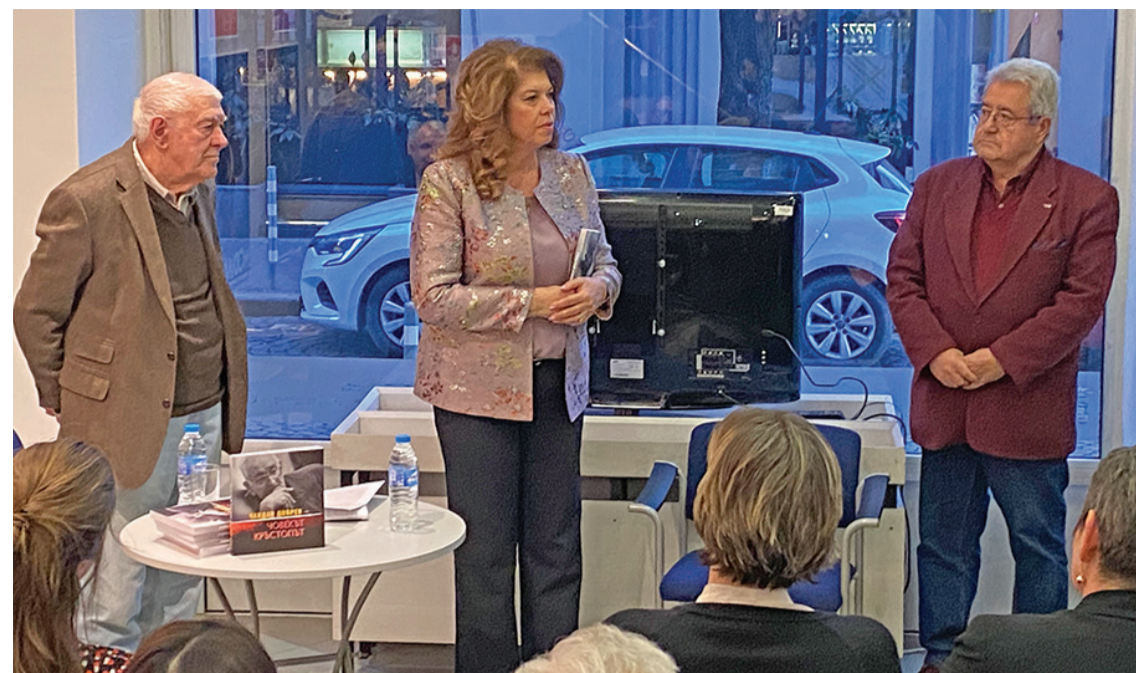
„**Чавдар Добрев** е и просто силен човек и гражданин – в най-класическия, в най-автентичния, античен и преносен смисъл, според който човекът е и гражданин. Мога да свидетелствам – и от свое име, и от името на доста други очевидци (и следователно свидетели),

Говори **Чавдар Добрев**. На снимката от дясно наляво: **Петър Караангов**, **Нино Николов**, **Двавид Овадия** и **Здравко Беров**.

кръгова отбрана. **Чавдар** не се сви в творчеството си, а го направи още по-актуално – той реагира на опитите да се разгроми създаденото в България, отговаря мотивирано на всеки от новата ясла, който се провикне от мегдана на нихилизма. Неговият глас регистрира предателствата, утвърждава вечните ценности и пише историята на прехода. Нищо че в дискусиите си с новоизлюпените експерти му се налага често да се навежда, за да ги различи. Нали не се навежда да целува ръка.“

от името на тези, заедно с които ние с професор **Добрев** участвахме в жестоки, истински политически битки, в събития, в които се решаваха въпроси наистина съдбовни, но не за съдбата на отделни цветци, а за общата ни българска съдба. В тези битки, в които клишето „на живот и смърт“ възвръщаше истинския си, реален смисъл, изисканият интелектуалец и изящен естетик **Чавдар Добрев** се държа като войн.“

Проф. **Иван Маразов**, вицепрезидентът на България **Илияна Йотова** и **акад. Иван Гранитски**.

Николай Пемеф

„**Ученическо писмо** Многоуважаеми учителю, Много са твоите уроци и поради това ще ми простиш, че някои съм пропуснал. Не мога да казва, че сте фашисти – просто плагиатства фразата на **Любомир Левчев** „Бездарието е фашизъм!“

Шестият е свързан с жените: Колеги, когато някоя жена ви зарече, използвайте за укрепване на самочувствието великата фраза на професор **Чавдар Добрев**: „С един **Чавдар Добрев** не може да се постъпва така!“

Скъпи **Чавдаре**, Останалите уроци са засекретени в различни досиета. До обнародването им – не мога да ги обявя! Ще вземат да ме глобят. Много те обичам и другите уроци ще разкажа на твоята 80-годишнина.“

Румен Вогеничаров

„**Чавдар Добрев** е еднакво впечатляващ и като поет, и като театрал, и като анализатор на нашето съвремие. Сигурен съм, че България през 21 век не е страната, за която е мечтал и работил. Но не се съмнявам, че младите българи имат нужда от духовни ориентири, от повече интелект, който за разлика от таланта се добива с много труд... Напълно споделям неговия девиз: „Привържай се към истината, дори тя в момента да е срещу теб.“

Иван Гранитски

„**Чавдар Добрев** – ерудит, литературен критик, театрал, писател, учен, публицист, общественик и преводач. Човек с изключителна научна и творческа биография, но и с огромна обществена мисия сред нас, истински защитник на благородни социални и естетически ка-

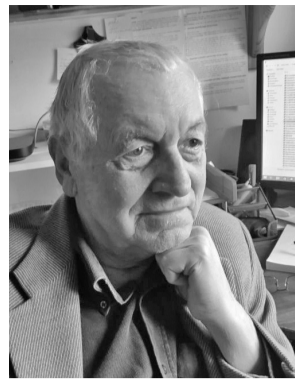
узми. Автор на над 60 книги, монографии, научни трудове в областта на театрознанието, литературознанието и публицистиката. **Чавдар Добрев** беше не само изследовател, но и поет, публицист с поемично и нещадящо перо, преводач на унгарска лирика, проза и есеистика. През дългогодишното ни приятелство с **Чавдар Добрев**, продължило повече от пет десетилетия, сме имали стотици, да не кажа хиляди разговори, посетени на класическата руска литература. Спорили сме, понякога доста остро, но по-често сме се съгласявали върху общи позиции и разбирания за значимостта на един или друга автор и на тяхното съдбовно влияние върху българската, а и световната литература.“

Чавдар Добрев беше човек, изтъкнат от страст, вечна неудовлетвореност и вътрешен огън. Ако **Хвойзинха** създава прочутата формулировка за играещия човек, бихме могли да наречем **Чавдар Добрев** съмняващия се човек. Скъпаш при него контролният скептицизъм на разума беше водещото начало.

Активността и дързостта на **Чавдар Добрев** да атакува номенклатурни авторитети и областта на литературата и изкуството предизвиква самия **Тодор Живков** на среща с писатели да го квалифицира като „литературен хулиган“.

Чавдар Добрев и в творчеството си, и в личния живот е едновременно съсредоточен, но и артистично разхвърлян. Характерът и темпераментът му, по-специално виемат помежду си, понякога интуицията надделява на логическите доводи на разума. Той е способен да се бори за идеите, в които вярва последователно и със завидна категоричност. Защитаваша духа на националната ни култура, но без да издига китайски стени за благотворните чужди влияния.“

Антон ГИЦОВ

Продължение брой 5

На 24 декември 1940 г. XXV Народното събрание, без да е имало каквото и да било външен натиск, приема антиеврейски Закон за защита на нацията, утвърден на 21 януари 1941 г. с Указ № 3 на монарха. За прилагането му към Министерството на вътрешните работи е създадено специално Комисарство по еврейските въпроси.

Съгласно разпоредбите на закона българските евреи са лишени от избирателни права, не могат да сменят еврейските си имена, да заемат държавни, общински или други служби, да встъпват в брак или съжителство с лица от български произход. Евреите могат да упражняват свободни професии, да практикуват търговия или индустриално производство само в такъв процент от общия брой на упражняващите дейността, какъвто е общият процент на евреите в страната. Законът е и „благосклонен“ - не се прилага за евреи, които до встъпването в сила са приели християнството.

В съответствие с прилагането на закона се пристъпва към ликвидиране на еврейски фирми и предприятия, изселване на евреи, въдворяването им в лагери, конфискация на имущество, установяване на вечерен час, носене на жълти шестолъчни значки.

Пред парламента при приемането на Закона за защита на нацията вътрешният министър Петър Габровски заявява решителността на Министерския съвет за окончателно решение на еврейския въпрос и за решителни мерки, срещу тези, които се опитват да прикриват евреите. Петър Габровски и Министерския съвет се заемат с решението на еврейския въпрос не само в страната, но и в окупираните Беломорска Тракия и Вардарска Македония.

С правителствен декрет от 5 юни 1942 г. за гражданството в „освободените през 1941 г. земи“ всички бивши югославски или гръцки поданици имат право да заявят, поискат и да получат българско поданство, но чл. 4 определя, че тази разпоредба не се отнася до лица от еврейски произход.

Така те са лишени от въз-

МАХАЛОТО НА ВЪЗМЕЗДИЕТО

80 години от произнасянето на присъди на политици от Народния съд

можността да ползват консулска и дипломатическа защита при заплаха от депортация. Затова еврейските общини от Македония изпращат петиции до царя и министър-председателя с искане на членовете им да се даде възможност да станат български поданици, като изтъкват, че до 5 юни 1942 г. те са били приемани тъкмо за такива.

Исканията им не са били удовлетворени, което ще има съдебноносно значение за тях. Позицията на Комисията по еврейските въпроси е, че разглеждането на тези искания е безпредметно, тъй като „предстои ликвидирани с еврейството общо в

законодателство. Безпочвени са опитите той да бъде нареден след спасителите на българските евреи, защото по въпроса за изследването им от окупираните територии в дневника си Богдан Филов пише: „Царят бил много доволен от мерките, които се вземат.“

Що се отнася до спасяването на живота на българските евреи, които по това време са наброявали около 50 000 души, българското правителство така или иначе не е било в състояние да приеме и организира депортирането им. Когато се предприемат стъпки за допълването на бройката от 20 000 души, договорена от Белев и Денекер, с не-

дател и правителството „трябва да се съобразяват с манталитета на българския народ, който в идеологическо отношение е недостатъчно просветен, за разлика от нашия народ.“

Израсъл заедно с арменци, гърци и цигани, българинът не вижда такива недостатъци в евреите, които да оправдават вземането на специални мерки срещу тях“. Това е признание, че не царят, а българският народ е този, който и направил невъзможно депортирането на българските евреи за унищожение в нацистките концентрационни лагери. Затова и се оказва невъзможен опитът на Симеон Саксбургурготски

терор, акции срещу партизани, палежи на къщи и убийства. Под отговорност са били привлечени 183 души, като са издадени смъртни и доживотни присъди, както и много присъди на различни години затвор.

Народния съд от 1945 г. се провежда в условията на отнositелно демократичен по това време режим. Всеки съд се състои от тринадесет съдии, като четирима са назначени от министъра на правосъдието, но останалите девет се издигат от областните комитети на „Отечествения фронт измежду най-добрите граждани от градовете и села“.

В някои от съставите му са назначени и земеделци, социалдемократи, звенари и безпартийни, дори като председатели или обвинители. Известно е, че някои от тях са се противопоставяли на опитите за съдебен произвол и не малко от подсъдимите държат живота си на тях или са отървали прекалено тежки присъди.

На подсъдимите се дава 7-дневен срок от връчване на обвинителния акт, за да направят своите възражения и да посочат доказателства. Всеки подсъдим има право на двама защитници и неопределен брой свидетели.

При разпитите им се дава право да възражават и да дават пояснения и правят изявления в своя полза, което контрастира с процесите преди 9 септември, а и в процеса от 1949 г. срещу Трайчо Костов, на когото, след като казва, че се отрича от извърнатите с мъчения показания, се отнема думата, като съдията вместо това предлага да се прочетат показанията му.

Но не може да се отрече, че върху Народния съд определено влияние е оказвано от задграничното бюро на БРП (к), откъдето са настоявали за по-сурови присъди. Коалиционните партньори в Отечественния фронт не са възражавали особено, имайки предвид, че тази партия е дала най-много жертви в до 9 септември 1944 г.

Опонентите на Народния съд твърдят, че в резултата на присъдите му бил унищожен елитът на нацията. Но е кошуновство да се причислява към елита на нацията министрите и депутатите, приели и гласували мракобесни закони, присъдени страната ни към Трестранния пакт и вкарали я в световната война на страната на хитлеристка Германия.

Често се дава за пример известният хирург проф. Александър Станишев, но към 9

достигащите 8657 души от България, на тези мерки се противопоставя енергично българското общество, опозиционни партии, интелгенция, църква, най-обикновени български граждани, които буквално спират и разтоварват влаковете, предназначени за извозване на български евреи за Германия.

Депортирането се отменя, правителството и монархът просто са принудени да сторят това. След смъртта на цар Борис този въпрос изобщо отпада, като в Берлин разбират и приемат невъзможността да се осъществи такава депортация.

В своята монументална монография „Правни аспекти на държавната антиеврейска политика в Царство България (1940-1944)“ от 2018 г. д-р Здравка Кръстева, преподавател в юридическия факултет на Софийския университет, дава следното лобопитно обяснение за това, като цитира доклад на германския посланик в София Адолф Бекерле от 7 юни 1943 г. до германското външно министерство, в което той обяснява, че българският министър-предсе-

Заседание на Първи състав на Народния съд, декември 1944 г.

На 7 години затвор е осъдена известната писателка Фани Попова - Мутафова, но е освободена след по-малко от година.

септември 1944 г. той е министър на вътрешните работи, извървя германофил, на него лично се докладва за избити партизани и ятаци и неговото министерство одобрява и заплаща възнаграждения на извършителите на екзекуциите и на онези, които са рязали глави.

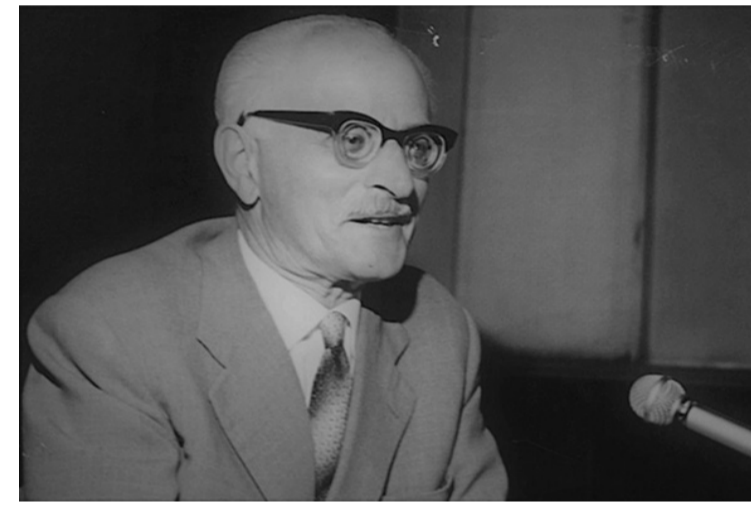
Богдан Филов е наистина виден археолог и византолог, но той има огромна вина за сполетялата страната ни катастрофа. Виновен е и за трагичната участ на изселването на българските евреи от окупираните от българските войски територии. И към какъв „елит“ на нацията би могъл да бъде причислен докторът по наказателно право и министър на правосъдието Константин Партов, въвел смъртните присъди за малолетни, осъден на смърт от Народния съд, но реабилитиран посмъртно с решение №243 на Върховния съд от 26 август 1996 г.?

Вярно е, че Шести върховен състав на Народния съд разглежда дела на интелектуалци - журналисти, публицисти, писатели, които са обвинени, че са разпространявали хитлеристка и фашистка идеология и пропаганда.

Някои от тях са били с десни убеждения, привърженици на монархизма и убедени противници на комунистическата идеология, други просто са се нагаждали. Но присъдите са значително по-меки. На седем години затвор е осъдена известната писателка Фани Попова-Мутафова, която между другото е публикувала статии като „Двадесет дни във Великия Райх“ и е възхвалявала Хитлер, „който запалил огромен пламък, който греє и осветява и днес цяла Европа“.

Но талантливата писателка е освободена след по-малко от година. Затворническа присъда е получил и талантливият художник Константин Щъркелов, нарисувал портрет на цар Борис на смъртния му одър и

публикувал в-к „Зора“ некролог за него с текст „Звън камбанен се разнесе и потресе цялата страна“, но какво престъпление е това?

Писателят Димитър Талев е бил интерниран, но след застъпничество на Георги Караславов е освободен.

Властите явно са се осъзнали, защото е освободен след пет месеца. Бил е интерниран писателят Димитър Талев, но известният писател Георги Караславов се застъпва за него и след време е освободен.

В немилост изпадат и писатели като Ангел Каралийчев, Стоян Чилингиров, Славчо Красински и други. На уволнения и гонения за „фашистка дейност“ са подложени редица професори от Софийския университет.

Истината обаче е, че процесът на унищожение и гоненията на българския културен елит започват още след Деветоюнския преврат от 1923 г. Безсмисленият терористичен атентат - взривяването на черквата „Св. Негеля“ на 16 април 1923 г., дава повод на дясното правителство на проф. Александър Цанков да извърши жестока разправа с видни представители на българския културен и интелектуален елит.

След атентата в черквата „Св. Негеля“ министърът на войната Иван Вълков издава заповед, в която пише: „Преди всичко трябва да се ликвидират

най-способните и най-смелите носители на тези идеи - интелекциата!“ Така и става - без съд и присъда и след мъчения са убити поетите Гео Милев, Сергей Румянцев, Христо Ясенев и Георги Шейтанов. Журналистите Йосиф Хербст и Ана Маймункова са убити след мъчения и изгорени в пещите на полицията.

В местността Кемера край Пловдив намират смъртта си пловдивските интелектуалци Степан Шахбазян, Никола Гълъбов, Ангел Шишков, д-р Никола Ковачев, Соломон Молохов и Хенрих Хершкович.

Само за месец и половина - от 16 април до края на м. май 1925 г. - в София са убити 500 души, от които 100 души са поети, писатели и журналисти. На 17 февруари 1925 г. на улицата е застрелян депутатът Тодор Страшимиров, който се е осмелил да запита в Народното събрание министрите на проф. Цанков: „Вие избихте толкова интеле-

Втората световна война има и в други страни.

Във Франция са съдени писатели и журналист, с обвинения в пронацистка пропаганда, на смърт е осъден Алберт Жон - директор на редица вестници. В Норвегия е осъден Кнут Хамсун, носител на Нобелова награда за литература, който е бил член на фашистката партия „Национално единение“ и е приветствал нацистката окупация на родината си.

Следва да се отбележи, че традиционно, когато се обсъжда съдбата на българския интелектуален и културен елит, не се отчита фактът, че до 9 септември в преобладаващата си част той е с леви убеждения. Такива са Христо Смирненски, Никола Фурнаджиев, автор на поемата „Сватба“, пресъздаваща събитията около Септемврийското въстание, композиторът Любомир Пипков, който написва на основата на неговата творба вокално-симфоничната поема под същото наименование, писателят Антон Страшимиров, описал кървавия ужас и насилието при потушаването на Септемврийското въстание, и поетът Гео Милев, автор на поемата „Септември“.

С леви убеждения в началото на 40-те години са били режисьорката Бинка Желязкова, актрисата Ружа Делчева, легендата на Народния театър актьорът Владимир Трандафилов, укривал у дома си нелегални, скулпторът Иван Фунев, художниците Александър Женов, Борис Ангелушев, Стоян Венев и Никола

След атентата в черквата „Св. Негеля“ министърът на войната Иван Вълков издава заповед, в която пише: „Преди всичко трябва да се ликвидират най-способните и най-смелите носители на тези идеи - интелекциата!“

ки затворнически присъди. Техните потомци трудно могат да оправдаят Народния съд и неговите присъди.

А има и потомци на избити участници в съпротивата срещу монархофашисткия режим, на лежали дълги години по затворите преди 9 септември.

Между тези две групи припомнянето трудно може да се постигне, страстите вероятно ще утихнат след поколения, когато ще бъде по-лесно това събитие да се оцени трезво и без емоции.

и загиналите като партизани поетът Христо Кърпачев, художникът Атанас Пацев и журналистът Емил Шекерджишки. Анжел Вагенщайн, световноизвестен като писател и режисьор, става партизанин, арестуван, измъчван и осъден на смърт по ЗЗД, но оцелява след бомбардировка на затвора. Смъртна заплаха дебне и бъдещият режисьор Христо Ганев, който става също партизанин. Интерниран в конлагера е големият поет Никола Ланков.

Имената на осъдените от Народния съд са изписани на мемориала на жертвите на комунизма в градската пред НДК. Но от години Столичната община отказва да бъде изграден там и мемориал на жертвите на белия терор след деветоюнския преврат от 1923 г. и на тези по време на Втората световна война.

В едно интервю през февруари 2022 г. Анжел Вагенщайн горчивина споделя: „Ние вече десет години водим битка, за да направим паметник на разстреляните деца по време на Втората световна война, при фашизма в България.“ България е единствената страна в света, която след промените, настъпили след 1989 г., отменя присъдите на Народния съд.

Българското общество изисква баланс, равновесие - нещо, което все още не е постигнато. Народният съд е болезнено събитие в историята на българския народ. Има справедливо осъдени, но и такива, които не са заслужавали най-тежката присъда, разстрел, както и такива, получили неоправдано теж-

гентил! Защо?“

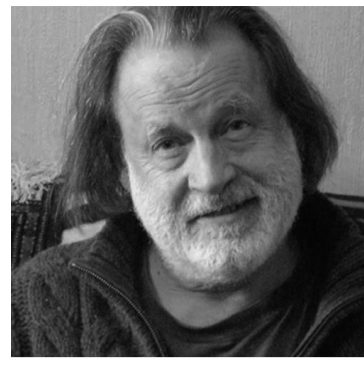
Тен. Иван Вълков след 9 септември се е укривал, арестуван е през 1946 г., осъден е на смърт, но не е ликвидиран, пристъпва му е заменена с доживотен затвор, умира през 1962 г. на достолепната 87-годишна възраст.

Фактите не подкрепят твърденията, че българският елит е бил унищожен в резултат на Народния съд. Има осъдени интелектуалци заради убежденията им и публицистиката им в подкрепа на монарха и неговите правителства с прохитлеристки и в някои отношения профашистки уклон. Но осъдени интелектуалци веднага след края на

Това са Никола Вапцаров

Когато Тулси Габард, номинирана за директор на Националното разузнаване (DNI), беше попитана от Комисията по разузнаване на Сената какво мисли за *Russia Today (RT)*, тя отговори: „*RT News е пропагандна ръка на руското държавно ръководство и не е надежден източник на обективни новини.*“

Джон Хелмър

Това беше един от малкото недвусмислени отговори, които Габард даде на враждебния въпрос, пред който се изправи от проруските привърженици в Комитета по разузнаване миналата седмица. Тя също намекна, че ако дадена новинарска медия, публикация, туит или подкаст, като е платена от правителство или една от неговите агенции – всяко правителство, всяка медия, включително „*Гласът на Америка*“ и Британската радиоразпръсквателна корпорация BBC, от това следва ли, че всичко, което се съобщава, е държавна пропаганда. Така че стойността му за истинност е нула и трябва да бъде отхвърлено. **Това е 400-годишна максима, че този, който плаща, поръчва музиката.**

Това не е правилото за казване на истината, което спазват нашите съдилища – извън всякакво съмнение за главни престъпления, както и баланс на вероятностите за граждански престъпления. Също така не е правило за казане на истината в политиката по света. „*По правило, казвайки истината, не можеш да спечелиш враговете си, но можеш да загубиш приятелите си.*“

В настоящата информационна война, съпътстваща военните и икономическите кампании срещу Русия, с казането на истината няма да спечелим врага. **Изказването на Габард срещу RT в Сената е доказателство за това.** Съществува правило на Сноу, което е предупреждение, че казането на истината рискува да отчужди вашите съюзници – особено онези съюзници, които се състезават за награда от Pied Piper (Вълшебната свирка).

Уважаеми читатели,

Абонаментът все още е единственият начин да сте сигурни, че можете да прочетете вестник „Нова Зора“. Идват все по-безизходни времена, когато всеки глас на правдата ще бъде заглушаван и истината все по-трудно ще бъде изричана и осветявана. Започна абонаментната кампания на „Български пощи“ и на фирмата „Доби прес“, с които редакцията има договорни отношения за 2025 г. Целта, непостижната в предишните години, остава същата и през 2025 г.:

ПРОРУСКИ СРЕЩУ АНТИРУСКИ СОЦИАЛНИ МЕДИИ

ворейки на национално ниво, днес руснаците са по-добри в борбата с враговете си, отколкото са били от 1945 г. насам. Бидейки между руската армия и враговете на Русия, Путин **научи, че няма победа чрез преговори** или убеждаване, а само със сила. По-малко сигурно е, че приятелите на Путин са убедени, че това е така, особено към САЩ и Обединеното кралство, където приятелите му олигаргии бяха изпратили децата, парите и имотите си. **Тези руснаци също не успяха да спечелят американците и британците.**

Владимир Илич Ленин и Йосиф Сталин се учеха по-бързо. Те разбраха, че е невъзможно със средства, различни от сила, да се борим срещу враговете си, така че не се довериха на убеждаването. Те споделяха идеология, обясняваща защо продължителната битка срещу империализма, която ги ангажираше, включително класовата война, беше безмилостна и постоянна. Тъй като Ленин и Сталин имаха малко приятели и в крайна сметка третираха повечето от тях като врагове, втората половина на правилото, рискуващо загубата на приятели, не се прилагаше в Русия през почти целия 20 век. **Михаил Горбачов греши и в двете части на правилото.** По различни причини го направи и Борис Елцин. Техните грешки струваха тежко на Русия и руснаците, особено на тези, които смятаха, че перманентната война между Русия и САЩ е приключила с падането на управлението на комунистическата партия през 1991 г.

Същата грешка може би щеше да бъде повторена от Путин, ако не беше руската армия, чиято идеология и работа е да не прави нищо друго, освен да бие враговете. Го

дени с новите информационни оръжия. Те включват хакване, фалшифициране, така наречената „*придворна журналистика*“ с отворен код, туитове и подкасти. Вече използващи инструмента за изкуствен интелект ChatGPT за това как тези оръжия за информационна война се използват в битка, ChatGPT беше помолен да идентифицира пет набора хаштагове в мрежата на Twitter (X), представляващи политически възгледи относно контрола върху оръжията, глобалното затопляне, имиграцията, здравеопазването и социалната справедливост; и след това инструктиран да избере колко често туитовете на един хаштаг са убедили читателите да приемат аргументите на другата страна и да променят предпочитанията си от един хаштаг към неговия противник.

След това, фокусирайки се върху войната в Украйна, ChatGPT отчете най-добрите акаунти в Twitter според тяхната популярност и според броя на техните последователи. Това се оказаха всички операции на украинското правителство, доминирани от потока на Владимир Зеленски в Twitter. Помолен да изброи най-популярните Twitter акаунти за съдържание, свързано с Русия, ChatGPT (Великобритания) съобщи, че топ 10 са от държавни източници, водени от RT, Sputnik, руското външно министерство и Кремъл.

ChatGPT заключава: „*Отразяването на войната в Украйна в Twitter е предимно проукраинско. Според цялостен анализ 96,6% от туитовете, свързани с войната в Украйна, изразяват проукраински настроения.*“ Това включва значителен обем от туитове, ретуитове и отгово

ри, които подкрепят каузата на Украйна, с над 9,8 милиона съобщения от повече от 2 милиона потребители, идентифицирани като проукраински. За разлика от тях проруското съдържание представлява остатъчния малък дял от 3.4 %. Това несъответствие подчертава тоталното доминироване на проукраинските разкази в Twitter. Този дисбаланс обяснява по-широката международна подкрепа за Украйна и широкото използване на социалните медии от украински официални лица и техните поддръжници за набиране на глобална подкрепа и противодействие на руските наративи.

Но това означава – статистически, без убеждаване. По-важно от тази фактическа констатация от ChatGPT на Twitter е въвеждането от двете комуникационни системи на изчислителната метрика като нов стандарт за истина – броенето замени разумното съмнение и вероятностния баланс на процеса и игнорира Pied Piper.

Това е светът на фактоидите, а не на фактите, създаден от алгоритмите както на изкуствен интелект, така и на социалните медийни платформи според анализа на ChatGPT за показателите на Twitter. Ако 10 000 читатели видят туит, само 2-3 ма от тях търсят източника; така че липсват доказателствата, подробно четене. Туитовете са кратки четения, в които един читател на Twitter преглежда един туит за не повече от 15 секунди. **Така че туитовете не могат да бъдат източник за истина за каквото и да е – липсва време и място за това.** Без време, без пространство то не означава никаква логика, никаква рационалност.

за в „Нова Зора“ за 1 месец, за тримесечие, полугодие или за цялата година. Абонаментът винаги се изчислява съобразно броя на вторниците, умножени по коричната цена - 2 лв. Това засега остава най-сигурният начин вие, заедно с „Нова Зора“, да участвате в битката за бъдещето на България.

Нашият каталожен номер в „Български пощи“ остава непроменен - 311.

Всеки вторник очаквайте „Нова Зора“. Търсете най-необходимия за България вестник.

Във всяка пощенска станция до 15-о число на всеки месец очакваме да се абонира

ПЛЕСЕНТА УМИРА НА СВЕТЛО

Новото ръководство на САЩ разкрива подробности за дейността на Агенцията за международно развитие – USAID.

Според хартата си, USAID трябва да подкрепя икономиката, здравеопазването и образованието, както и да предоставя спешна хуманитарна помощ.

Но в действителност Агенцията се е превърнала в истинска престъпна мрежа с офиси в повече от 100 държави и годишен бюджет от 50-60 милиарда долара.

За какви престъпления срещу човечеството трябва да отговаря USAID?

1. Финансиране на изследвания в областта на биологичните оръжия

За това, че САЩ и лично Байдън заедно със сина му стоят зад създаването и разпространението на оръжия за масово унищожение в света се знаеше отпреди 3 години. Потвърди го и парламентарното разследване, прове

Вячеслав ВОЛОДИН

дено от Държавната дума. Тогава в Украйна бе идентифицирана мрежа от биологични лаборатории. Жителите на тази страна са били подлагани на нечовешки мъчения и изпитания. Байдън и Зеленски са превърнали украинските граждани в опитни животни.

Осъзнавайки, че всичко тайно рано или късно ще стане ясно и семейство Байдън неизбежно ще бъде наказано, бившият президент на САЩ помилва заочно сина си. Но едва ли напълно обезумелият Байдън осъзнава колко съсипани животи тежат на

съвестта му.

2. Подготовка и организиране на държавни преврати по света чрез финансиране на проекти и програми, насочени към обучение на граждански активисти, наблюдатели на избори и журналисти. Украйна, Грузия, Молдова, Армения, Киргизстан, Куба, Никарагуа, Венецуела – това не е пълният списък на държавите, които са пострадали от такава „помощ за насърчаване на демокрацията“. През последните 10 години USAID е похарчила за тази

цел повече от 2 милиарда долара само за бившите съветски републики, като 52% от тази сума е разходвана за Украйна.

3. Спонсориране на терористични организации

Стотици хиляди долари са били преведени от USAID на организации, свързани с терористи и екстремисти, включително „Ал Каида“ – забранени в САЩ и Русия.

4. Насърчаване разпространението на наркотици по света

USAID е разходвала стотици

милиони долари за оборудване и торове, използвани за отглеждане на мак за производството на героин.

5. Пропаганда на трансексуалния преход, абортите, раcovата и половата програма

С помощта на технологиите за мека сила, от десетилетия по света се налагат извънземни ценности и се създават положителни образи на абсолютно неестествени процеси. С една дума – дехуманизация.

Централата на Агенцията за международно развитие във Вашингтон вече е затворена. Дори стои въпреки за ликвидирани на USAID. Важното сега е виновните за извършените престъпления да бъдат наказани и това да не се повтаря.

Превод:
д-р Радко Ханджиев

От стр. 12

НАРОДНИЯТ СЪД КАТО ЗАВЪРШЕК...

В скоби ще напомня, че София е спасена от Георги Димитров, който горещо моли Сталин да внуши на Англия и САЩ да прекратят бомбардировките, защото заради продажната власт страдат невинни софийци.

В България обаче няма кой да чуе какво им говорят, защото са залепени от „обаянието“ на хитлеризма, фашизма и националсоциализма. Те дори се вихлят да триумфират заедно с тях на Червения площад като победители. Както казва българския народ, те тръгнаха като аслани, а се завърнаха н.....и.

За това и по-късно, когато вече бе ясен изходът от войната, победителите определиха как и с какво България ще приключи Втората световна война, как и кога ще излезе от нея, за да се измие позора и политическата глупост и бездарие на своите упорници.

Този исторически инструмент за реабилитацията на България и очистване позора, че е била толкова верен съюзник на Хитлер, бе Народният съд!

Ако тогава управляващите България бяха излъчвани из-между „цветта на нацията“, както неуморно твърдят днешните либерали и антикомунисти, Англия и САЩ щяха да знаят и да приемат да водят с тях сепаративни преговори в Кайро през лятото на 1944 г. Знаем как се отнасят с българските емисари, водени от Стойчо Мошанов. „Цветът на нацията“ реща да лови риба в мътна вода, но кой да повярва, че това не са фа

шисти и хитлеристи (при това убедени и много верни) с извършени многобройни престъпления срещу държавата.

На Парижката мирна конференция от 1946-1947 г. Англия и САЩ упорито не признават, че България има някакъв принос в борбата срещу хитлеризма и настояват тя да бъде третирана като победена участница в Тристранния пакт. Съветският съюз обаче доказва и чрез Народния съд (декември 1944 до април 1945 г.), че България е преодолела позорното наследство, оставено й от „цветта на нацията“ и трябва да бъде запазена в досегашните й граници.

Кого заблуждават днешните либерали, че осъдените били невинни!

Народният съд е повеля на историята, определена за осъществяване от победителите във войната СССР, САЩ, Англия, за да се очисти Европа напълно и навсякъде от фашизма. Иначе не е било възможно да започне новият живот с нов световен ред. Виновниците за войната, жертвите и разрушенията трябва да получат възмездие, за да бъде възможно това да стане.

Народният съд показва мащаб на пораженията и злодеянията, които фашизмът остави след себе си. Това е описано в материалите на съда и могат да се прочетат от всеки, който желае.

Това, което желае. Оттам се вижда какви хора са били тези упорници и с каква жестокост са преследвали своите противници. Но и какъв е мащабът на антифашистката съпротива в България. Буквално целият народ (а не само комунисти) е бил срещу властта. Затова и присъдите на Народния съд са били одобрени от българите.

Прова на ниска култура и невежество е да се привеждат нелепи аргументи, че осъдените от Народния съд са били невинни, а и самият съд бил нелегитимен.

Нелегитимна е била властта до Девети септември 1944 г. и затова не е била зачетена, за да се водят с нея въпросните сепаративни преговори със САЩ и Англия. Пък и да ги определяш като „цветта на нацията“ е дори безнравствено. Историята тези нелепости не ги прощава.

Народният съд е особена институция, натворена да извърши бързи и специални разследвания (най-вече разследвания, за да се изясни напълно характерът на властта и мащабът на съпротивата срещу нея!) и да наложи наказания за политически престъпления на цялата власт в определени периоди. Той е юридически орган, но също и политически, доколкото съдебното разбирателство е за политическа дейност. Такъв съд е бил учре

ден след Първата световна война, който осъдил виновниците за националните катастрофи.

Без съмнение създаването на подобен орган е извънреден акт, а не рутинно действие. Такива съдилища се формират рядко и по специални причини и случаи. Такива са били причините за Народния съд, съдил и осъдил виновниците за присъединяването на България към Тристранния пакт и фашизирането на държавата и обществото.

Този позор е трябвало да бъде изтрит и да се докаже, че българите са воювали срещу фашизма и Хитлер, въпреки че българската власт ги е обслужвала.

Това е истината за Народния съд. Лъжите на днешните антикомунисти разчитат на късата памет. Тези хора се опитват да реабилитират едно зло, отречено преди 80 години от демократичната общност на Европа и света!

Без Народния съд България нямаше да може да излезе и политически, и юридически от войната и да й бъде опростена позорната колаборация с национал-социализма и фашизма. Тя щеше да изгуби територии и да придобие съвсем различни от днешните й териториални граници.

Нека не забравяме това, защото беше напълно реална опасност.

БЪЛГАРИЯ НАД ВСИЧКО!

ГЛАВЕН РЕДАКТОР

Минчо МИНЧЕВ

РЕДАКЦИОНЕН СЪВЕТ:

Александър ГОЧЕВ

Проф. д-к. ик. н. Бончо АСЕНОВ

Акад. Васил ГОЗЕЛЕВ

Д-р инж. Марин БЕЛОВ

Проф. д-р инж. Иво СТЕФАНОВ

Акад. Николай ХАНТОВ

Ст.н.с. Румен ВОДЕНИЧАРОВ

Проф. д-р ист. н. Тодор МИШЕВ

Фотографии Борис Марков

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА:

1000 София

ул. Пиротска №3

тел.: 02 985 23 07

тел./факс: 02 846-50-01

ИЗДАВА

“Втора Зора“ ЕООД

Печат “Нюзпринт“

София, ул. “Тимтява“ 100

БАНКОВА СМЕТКА:

УниКредит Булбанк

IBAN B643UNCR70001519963494

BIC

UNCRBGSF

Примат се оригинали по

стандарт 30 реда,

60 машиннописни знака.

Ръкописи не се рецензират

и не се връщат.

Броят е приложен редакционен

на 7.2. в 13 часа.

Хонорари се изплащат в сряда

и четвъртък от 12 до 15 часа

ISSN 1310-8492

НАРОДНИЯТ СЪД КАТО ЗАВЪРШЕК НА ВТОРАТА СВЕТОВНА ВОЙНА ЗА БЪЛГАРИЯ

Панко АНЧЕВ

Заради продажната и престъпна политика на българската буржоазия през първата половина на XX век държавата ни влезе в съюзи, които я обрекоха на изолация, непълноценност и не-

и радетел за Хитлеровата идея за преразглеждане резултатите от Първата световна война и преначертаване на държавните граници на европейските, а и не само на европейските държави. България избра позора и губещата позиция, макар че имаше възможност да се включи в другата коалиция и по същество да приеме за своя кауза тържеството на демокрацията и антифашизма. Чрез своите управници тя избра каузата да бъде тиранин, насилник, враг на свободата за народа. И разчиташе, че ще има късмет в своя геополитически и исторически избор.

В международните отношения, особено когато те са потопени в голяма и съдбовна война, да разчиташ на късмет, кога-

ко и жестоко. И че няма да й се размине. Глупостта и несъобразяването с обстоятелствата и особено когато не изхождаш от интересите на народа и държавата, уверено водят до поражение и изгубване на позиции. И до национални катастрофи. До такива катастрофи ни доведе българските управници от първата половина на XX век. А днешните им наследници днес ги изкарват невинни. А те са най-обикновени престъпници.

Престъпници, които получиха справедливото си възмездие, наречено Народен съд!

Макар в отношенията между малката държава и великата сила да няма нито милост, нито прошка, защото **правото на по-силния е обективно дейст-**

достатъчна принадлежност към общоевропейския политически процес. Затова, когато в средата на века Втората световна война би трябвало да приключи за нея с навлизането на Червената армия заедно с представителни части на съюзническите държави, тя получи нов срок и дори нови политически измерения заедно с нови геополитически изпитания, за да докаже, че се е отърсила от позора да бъде Хитлеров сателит. Другите последствия щяха да настъпят по-късно, когато Германия подписа своята капитулация и победителите прецениха поотделно за всяка опозорила се държава степента на вина за съюза с националсоциализма и фашизма.

Но по същество държавата ни бе обречена да бъде сред победените като бивш съюзник на фашистката коалиция

На Парижката мирна конференция от 1946-1947 г. Англия и САЩ упорито не признават, че България има някакъв принос в борбата срещу хитлеризма и настояват тя да бъде третирана като победена участница в Тристранния пакт. Съветският съюз обаче доказва и чрез Народния съд (декември 1944 до април 1945 г.), че България е преодолела позорното наследство, оставено ѝ от "цвета на нацията" и трябва да бъде запазена в досегашните ѝ граници.

то избираш да се съюзиш с една или друга държава в съюз, който е враждебен на друг и се готви за война, да си вярваш, че ще ти се размине, ако си избрал губещата страна, е толкова глупаво, че всички след войната с право те презират и ти се подиграват. Но най-голяма е омразата на народа, който с мъка изтърпя тази власт.

Така беше с България в Първата световна война. Така стана, за съжаление, и във Втората.

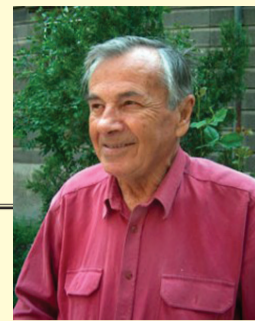
Малката държава е длъжна да знае и помни, че ако сгреши в избора на съюзник, я очаква възмездие и то много теж-

ващо и никой, дори и да е всемогъщ победител във войната, не е в състояние да ги отмени или да намали силата на удара върху сгупилия. Действието срещу победения, освен че имат наказателен характер, трябва да го извадят от безвремението и да го върнат в историята, от която е излязъл по своя воля и нещастие. Защото това не става от само себе си и с течение на времето.

Тези действия са най-различни и какви точно ще бъдат назначени от историята като възмездие за управниците и държавата зависи от конкретната обстановка, от последиците

БЪЛГАРИЯ

Анастас СТОЯНОВ

Можем просто
от кон да я видим,
колко път е -
ще го минем пешком:
две денонощия
от Девин
до Видин
и толкова
от Емине
до Ком.
България -
просната кърпа,
шарена кърпа
с дъх на рози и пот.
Морето я мокри,
рилски вятър я дърпа
и тя се ветрее
под синия свог.
Везана кърпа
с градове-мъниста,
знаме,
издигано не един път,
завързано здраво
при Видин и Силистра
на Дунава
за синия прът.
Малко взела,
много гала,
оръфана
от алчни ръце -
тя е такава,
че цяла,
цяла
се побира
в едно сърце.

от войната и какво са се разбрали победителите за победените. Но и какво е изгубил светът в тази война и какво ще трябва да се възстановява, в какъв обем и в какъв срок. В тези неща има разум и той сам трябва да реши какво ще повели историята и кой колко ще трябва да се потруди допълнително, за да се завърне отново в нея.

Българската държава бързо получи първите много сериозни сигнали за това, че не е призната от великите сили и че ще заслужи сурово наказание след войната с британско-американските бомбардировките над София през

1941 г. Разрушена бе напълно централната част на столицата, без българската противовъздушна отбрана да е в състояние да се противопоставя на бомбените удари. Все още се смята, че бомбардировките са ненужни и безсмислени и не е трябвало да бъдат изпълнявани. Но те са знак, който властта в София не разбира и не разчита политическото им съдържание и смисъл. Макар представители на английската власт да дават ясно да се разбере защо са толкова жестоки и посягат на невинни хора, които не могат да се защитят.

На стр. 11